

ה"ט 12724/10/20 - פאני פרץ נגד אליהו ליפשיץ

בית משפט השלום בעפולה

ה"ט 12724-10-20 פרץ נ' ליפשיץ

בפני	כבוד השופטת ודאד יונס גנאים
מבקשת	פאני פרץ
נגד	
משיב	אליהו ליפשיץ

החלטה

הצדדים הינם שכנים. בעקבות עתירה שהגישה המבקשת נגד המשיב לצו מניעת הטרדה מאיימת, ניתן ביום 18.10.20 צו הדדי האוסר על שני הצדדים ובני משפחותיהם: "... לפגוע במישרין או בעקיפין, מלאיים, מלהטריד האחד את השני וכן נקבע שהצדדים יימנעו מליצור קשר האחד עם השני בעל פה, בכתב או בכל דרך אחרת. כמו כן תימנע המבקשת מלהסב כל מטרד למשיב באמצעות הפעלת ה"המספרה" בביתה אלא אם ינתן לכך אישור כדן. במקביל, הוסכם שהמשיב ימנע מלצלם את פתח ביתה ואת שטחה הפרטי של המבקשת וגם ימנע מלהציב עציצים בשטחה של המבקשת.

בהמשך הגישו הצדדים בקשות הדדיות לפי פקודת ביזיון בית המשפט וכל צד טען כי האחר הוא זה שהפר את הצו. המבקשת טוענת שחרף הצו ממשיך המשיב לצלם את ביתה ואת שטחה, לארוב לה ולאורחותיה בשיחים ליד הבית, להפתיע אותה מידי פעם מחוץ לבית ולפנות אליה ואל אורחותיה ובני משפחתה (סע' 8 לבקשה), כן נטען כי המשיב ממשיך להתעסק בגינה המשותפת לתצפת על המבקשת, לצלם את חברותיה לפנות אליהן ולהפריע לה. המשיב גם נצמד לרכבו של בנה של המבקשת בעת שהגיע לבקר את אמו וחסם את דרכו, עוד נטען שהמשיב הסתובב בגינה של המבקשת וצילם את חברתה, וכי רעייתו המתונה למבקשת ונצמדה אליה. המשיב גם עיכב חברתה של המבקשת שהגיעה לבקרה.

המשיב מצדו טען כי המבקשת ממשיכה להפעיל מספרה בדירתה וכי הפרה את הצו בכך שהיא ובנה צילמו את השטח של המשיב. הוא טען שהמבקשת ובנה גזמו את הצמחייה וזרקו את הגזם לתוך השטח של המשיב והוא החזיר את הגזם לשטחה של המבקשת.

ביום 28.2.21 התקיים דיון בבקשה במסגרתו העידו מטעם המבקשת המבקשת עצמה ומר איציק פפרופטה ומר גילי רון המשיב וגב' ליפשיץ מטעם המשיב, כן הוגש בהסכמה תצהירו של מר אופיר בשור.

לאחר ששקלתי בטענות הצדדים ובראיות שהובאו בפני אני מחליטה כדלקמן:

סעיף 6(1) לפקודת ביזיון בית משפט קובע את סמכות בתי המשפט "לכוף אדם בקנס או במאסר לציית לכל צו שניתן על ידם והמצווה לעשות איזה מעשה או האוסר לעשות כל מעשה".

עמוד 1

נקבע כי מטרתה של הוראת סעיף 6 האמור היא אכיפתית ולא עונשית וכי תכליתה של הסנקציה המוטלת מכוחה היא לסייע לנפגע לאכוף את ביצועה של ההחלטה השיפוטית. עוד נפסק כי בהוראה זו יש גם אלמנט עונשי. כן, הובהר כי הליך הביזיון נחשב להליך אכיפה קיצוני מאחר שהסנקציה בעקבותיו - קנס או מאסר - עשויה להיות קשה ופוגעת, ולכן מקובל לראות בו הליך שיורי, לאחר שההליכים האחרים האפשריים נבחנו או מוצו. על כן, נקבע כי השימוש בכלי אכיפת זה צריך להיות מוגבל רק למקרים מתאימים וכי אין להיזקק להליכי בזיון בית המשפט כאשר קיימת דרך אחרת לבצוע ההוראה השיפוטית (ר' רע"א 3888/04 שרבט נ' שרבט). אין מדובר בהליך המתאים במקרה של הפרת צו למניעת הטרדה מאיימת (עמ"ש 20418-05-21).

גם לגופו של עניין אין מקום להיעתר לבקשות. המבקשת העידה כי שטח שצמחיה שמדרום למדרכה שמובילה לדירת המבקשת כולל משולש הגינה הצמוד למדרכה אינו משויך לדירתה של המבקשת (ש' 25 בעמ' 6 לפרוט', ש' 29 בעמ' 5 לפרוט', ש' 17 בעמ' 6 לפרוט'), בעבר נעשתה חלוקה כך שהצד הצפוני שייך לדירת המבקשת ואילו הצד הדרומי שייך המשיב והוא מטפל בו, למרות שאין שיוך דירות. העובדה שמשיב נראה בקרבת שביל הגישה לדירתה של המבקשת לא יכול להיחשב כמטרד. המשיב העיד כי הוא נמצא שם כדי לטפל בגינה. לא השתכנעתי כי המשיב הטריד אורחותיה של המשיבה או פנה אליה, גם הטענה כי הוא צילם את חלקן לא הוכחה - לא ניתן לראות בתמונות שהמשיב מחזיק מצלמה או טלפון חכם, המבקשת לא העידה מי מהאורחות שתתמוך בגרסתה וצירוף מכתב מטעם מי מהן לא חתום לתצהיר אין בו די. בנה של המבקשת העיד כי כשפנה למשיב ושאל מה שלומו הוא התרחק מרכבו. אין בדברים שאמר המשיב למשיבה ולפיהם הוא יפנה לגורמים המוסמכים בתלונה המבקשת כדי להוזהר איום ובנה של המבקשת העיד כי תצהירו מבוסס על דברים שמסרה לו המבקשת ולכן אין לתת להם כל משקל.

מנגד העידה המבקשת ובנה כי היא התקינה מצלמות לצורכי אבטחה בלבד, וכי היא מארחת מספר מצומצם של חברות בחודש אותן היא מספרת בתוך הבית, וכי לא מדובר בעסק יומיומי שהיא מפעילה. לא השתכנעתי כי יש בכך כדי להסב למשיב ובני משפחתו מטרד בלתי סביר, שכן אשתו של המשיב העידה כי בתקופה האחרונה לא מגיעות למבקשת חברות (ש' 4 בעמ' 16 לפרוט').

לאור כל האמור, אני דוחה את שתי הבקשות לביזיון.

בנסיבות אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"ט חשוון תשפ"ב, 04 נובמבר 2021, בהעדר
הצדדים.